

og kan ikke føre til, at vi falde med Vre. (Dønnergaard: Lad os faae Beviser for det!) Der behøves ikke andet Bevis derfor, end at det er en Skepticismens og Modløshedens Land, som aldrig kan føre til et naturligt kraftigt Forsvar hverken for Personer, Land eller Folk. Andet Bevis behøves ikke for den Sætning. Nu sagde det ærede Medlem, som talte igaar, at Folket havde ganske andre Midler til at værges sin Udelelighed og Selvstændighed. Jeg skal ikke modsigge dette; jeg vil blot bede det ærede Medlem om at lægge frem for Folket tydelig og klart, saa at det kan se det og komme til at tro det, at her ere de rette Midler til at forsvare vor Selvstændighed, saaledes at Alt, hvad Historien fortæller om Folk, som have villet forsvare sig ved Vaabenmagt, er urimeligt, unyttigt og spildt. Lad os faae det klart lagt frem og faae det danske Folk til at tro paa det, saa skal jeg endda gaa ind derpaa. Jeg vender mig nu til Spørgsmaalet om de forestaaende Afstemningspunkter og skal da tillade mig at yttre, med Hensyn til den af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) foreslaaede Dagsorden, at det allerede for mig vil være tilstrækkelig Grund til ikke at stemme for den, at den ærede Ordfører paa Flertallets Begne har erklæret, at selv om Regjeringens i Henshold til denne Dagsorden udnævnte Medlemmer af denne blandede Kommission, saa maatte disse Medlemmer antages at have en saadan Opfattelse, at Flertallet ikke med Nytte vilde kunne forhandle med dem. Det forekommer mig, at under de Omstændigheder vil det være ganske uhenftigsmæssigt at stemme for denne Dagsorden. Jeg skal derefter erkjende, at det maaske kunde være det Korrekte at stemme for selve Lovforslaget, naar man altsaa som jeg ønsker Kjøbenhavns Befæstning og ikke mener, at man vil paa den Maade gaa Land og Folk for nær ved at bevilge de Midler, som ere forlangte. Men der er ikke i denne Betragtning saa tilstrækkelig Grund for mig til at forlade Mindretallets Indstilling, thi man maa erkjende, at hvis man stemmer for selve Lovforslaget, er det aldeles afgjort og sikkert, at saa udretter man Intet. Nu er det jo ogsaa ganske vist temmelig sikkert, at man ved at stemme for Mindretallets Dagsorden heller Intet udretter (Afbrydelse). . . . Ja,

det har dog alligevel sine Grunde. Realiteten her er klar nok, men der er en formel Forskjel, som de Herrer maaske ikke have let ved at se strax. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at den ifølge sin Ordlyd dog virkelig indeholder en Mulighed for, at der kan blive gjort Mere ved Sagen, medens det Modsatte gjør det ikke. Thi det er utænkeligt, at dette Lovforslag skulde kunne passere dette Thing uden en Tøddels Anmærkning eller Endring. Det tør vel anses utænkeligt. Altsaa, jeg ser, der er en større formel Mulighed, og for mit Vedkommende finder jeg det derfor korrektere at stemme for det, og det maa jo være mig tilladt.

Da jeg saa sjældent tager Ordet og maaske neppe faar det mere i denne Session, maa det maaske være mig tilladt at sige et Par Ord til det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Mourad). Naar jeg drifter mig til idag anden Gang, og en Gang tidligere har gjort det, at adressere mine Bemærkninger til det høitærede Medlem, har det sin ganske oprigtige Grund i, at jeg med stor Forventning har imødeset det ærede Medlems Nærværelse her i Thinget. Det ærede Medlem, der, hver Gang han taler om en Sag, foruden at behandle det foreliggende Emne tillige behandler Spørgsmaalet om Parlamentarismen, yttrede igaar, at Parlamentarismen havde vist sig saa overordentlig vanskelig at fødes her i Landet. Det er ganske sikkert. Men saa angav det høitærede Medlem som Grund dertil, at Ulykken var, at der ikke var to Partier, som deles efter Ideer, men to Samfundslag, som ville have Magten. Ja det er jo netop det aldeles Afgjørende i denne Sag. Det er netop det, der for os Andre, jeg kan ialtfald sige for mig, som overhovedet er kommen til at sidde i denne Sal paa det Spørgsmaal, er det Afgjørende, at en Parlamentarisme, som har en saadan Delingsgrund, savner al mulig Berettigelse. Jeg skal ganske se bort fra, hvor meget eller hvor lidet Grundlag den har i vor Forfatning, men en Parlamentarisme, som skal støtte sig til forskellige Samfundslag, som kæmpe om Magten, har efter min Mening aldeles ingen Berettigelse og er en Ulykke for dette Land og jeg tror for ethvert Land. Der er intet Samfundslag, der har Udkomst til til den